

KOMUNISMUS VLÁL

„Stavět“ se dá i problém s komunismem. Psycholog Mgr. Jaroslav Simon ze System institutu se o to na konferenci o konstelacích pokusil v rámci svého workshopu o traumatech. „Snaha o zrušení komunistů je dle mého mínění systémově chybná,“ vysvětluje Simon. „Ze systému nelze nic vyloučit, aniž by to mělo negativní důsledky. A komunisté jsou částí naší společnosti. Avšak je velmi důležité konkrétně pojmenovat to negativní, co se dělo. Pokud to není vyneseno na povrch, trvá to v systému nevědomě dál. Podotýkám, že pocházím z rodiny, kde byli komunisté, ale i ti, kteří byli komunisty velmi postiženi.“

Simon postavil do systému pět zástupců: za komunismus, komunisty, oběti komunismu, bojovníky proti komunismu a ty, kteří nebyli komunismem postiženi. Upozorňuje, že představitelé zastupují velmi obecně definované skupiny lidí, což má svá omezení.

Průběh byl ve zkratce tento (připomeňme, že nejde o herecké představení, lidé dělají a říkají jen to, co jim vnuká „energie v poli“): Komunismus si vylezl na židli a mocně se rozpínal, vlál rukama do prostoru. Zástupkyně komunistů se postavila před něj. Po nějaké době ji napadalo mnoho pozitivních idejí, které chtěla dále šířit. Ostatní to pozorovali zdálky. Oběti odešly na okraj místnosti a postavily se ke všem bokem s částečně ochromeným tělem.

Bojovníci se přiblížili ke komunistce, která se stále tvářila pozitivně. Říkala: „*Já nevím, co po mně chtějí. Cítím z nich tlak a agresí.*“ Terapeut postavil dalšího představitele: To zlé, co komunisté způsobili. Figura cítila obrovskou tíhu a musela si lehnout na zem. Nepostižení postupně vstoupili do děje, ukázali na ležící figuru a řekli komunistům: „*Toto se dělo ve jménu vaší ideologie.*“ Nepostižení a bojovníci se hluboce uklonili tomu

zlému, co se dělo. Zástupkyně komunistů se na to dívala a řekla: „*To mě přivádí ze světa idejí k realitě. Začíná mi to být také líto.*“

Oběti se stále držely hodně daleko od ostatních. Terapeut se zeptal, zda by se komunistka přihlásila k odpovědnosti, a ona odvětila: „*Ano, jenže to není jenom naše vina, ale i těch, kteří si to nechali líbit.*“ Nepostižení řekli: „*My ji musíme pořádkem hlídat, musí být pořád konfrontován s realitou, jinak se vrátí do světa idejí.*“ Když komunistka přijala svou část odpovědnosti, to zlé, ležící na zemi, pocítilo klid a usmíření.

Terapeut postavil další figuru – Poučení –, aby se to zlé již neopakovalo. Komunistka řekla: „*Pro nás je důležité, aby se z toho poučili i oni – ti, kteří bojovali, i ti nepostižení.*“ Bojovníci a nepostižení se hluboce uklonili obětem. Oběti a komunisté se na sebe začali dívat, ale nebyli schopni slova. Oběti řekly: „*Je ještě příliš brzy. Je to stále moc silné.*“ Avšak obrátily se k ostatním a přistoupily blíže. Potom terapeut systém ukončil.

„*Dříve jsme se pomníkům klanět museli, dnes už se klaníme dobrovolně. Díky práci se systémy jsem si uvědomil, že to má hluboký obsah,*“ dodává k tomu Jaroslav Simon. ☐